

treball

PROLETARIAT DE TOTS
ELS PAÏSOS. UNIU-VOS!

òrgan central del

Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 396

Barcelona, 3 de setembre de 1974

PREU : 8 pts.

S'ha celebrat el
II ple del Comitè
Central del PSUC
(pàg. 2)

Editorial

Les llibertats de Catalunya i la Junta Democràtica d'Espanya

Enguany, quan novament arriba la data de l'11 de setembre, més que com un record com una ocasió per reafirmar el contingut democràtic de la lluita del poble de Catalunya contra la dictadura, la situació política i els èxits assolits diària en el nostre incansable combat quotidià donen a aquesta jornada una significació especial. La dictadura, acabada físicament i políticament, intenta perllongar-se en va davant de l'aspiració de llibertat que amenaça d'ofegar-la de manera definitiva.

En aquests moments en què l'ambigüitat apareix com una cortina de fum que pretén treure nitidesa a les irrenunciables reivindicacions nacionals i democràtiques, el P.S.U. de Catalunya vol aprofitar l'ocasió per expressar de manera clara i inequívoca la seva posició davant del problema nacional:

"Catalunya és una nació i el P.S.U. de Catalunya defensa tots els drets del poble català en tant que nació. Quan el P.S.U. parla del dret del poble català a l'autodeterminació, ho fa sense cap restricció. El defensa qualsevol que sigui l'opinió majoritària del poble català: unió voluntària, en unes o altres condicions, o separació. Però el P.S.U. de Catalunya, que és una part activa del poble català, té la pròpia opinió i lluita per tal que el poble català la faci seva. Aquesta posició es resumeix en l'etapa actual en la coincidència amb els partits que integren la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i amb els components de l'Assemblea de Catalunya en la reivindicació del restabliment provisional de l'Estatut del 1932, perquè entenem que crea les condicions adequades per tal que el poble català pugui exercir lliurement el dret d'autodeterminació. Arribat aquest moment, el P.S.U. de Catalunya proposarà al poble català, com a solució definitiva, la Federació de pobles hispànics."

Aquesta posició de principi, repetidament exposada pel nostre Partit, cobra avui una significació especial, perquè l'11 de setembre assenyalava enguany un èxit indiscutible de la lluita del nostre poble: l'aparició pública de la Junta Democràtica d'Espanya i dels seus 12 punts programàtics.

Catalunya, en un procés de convergència unitària a tots els nivells, concretat fonamentalment en la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques, l'Assemblea de Catalunya i la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, ha estat un protagonista fonamental en el procés unitari general d'Espanya. Per això l'aparició de la Junta Democràtica a nivell d'Estat, lluny d'invalider les instàncies unitàries existents a Catalunya, en reafirma el protagonisme. I el reafirma tant en funció dels mèrits assolits en la lluita passada com en funció de les necessitats futures que s'han de plantejar a través del diàleg, la negociació i fins i tot la constitució de noves instàncies unitàries, com ho és la constitució -en el moment oportú- del Govern Provisional de la Generalitat.

* * *

En saludar com un fet positiu per als interessos de Catalunya la constitució de la Junta Democràtica d'Espanya, no podem silenciar les inexplicables reserves que algun sector de l'opinió política ha plantejat davant de la redacció del punt 9è del programa de la Junta, el qual diu textualment: "El reconocimiento, bajo la unidad del Estado español, de la personalidad política de los pueblos catalán, vasco y gallego, y de las comunidades regionales que lo decidan democráticamente". Al nostre parer, les reserves expressades no tenen sentit, perquè tant aquest punt programàtic com els onze restants es refereixen a un compromís de bases mínimes que comprèn la ruptura i el període provisional, com es desprèn clarament

dels punts primer i onzè, que propugnen respectivament la formació d'un Govern Provisional i la celebració d'una consulta popular. Però, més enllà encara, la Junta, en un dels paràgrafs que precedeixen quasi immediatament l'enunciat solemne dels 12 punts, diu textualment: "La Junta Democrática se disolverà el día que comience el ejercicio de un poder político legitimado por el sufragio universal de los españoles". ¿Com és possible imaginar que una Junta autodissolta propugni solucions polítiques, socials i nacionals que vagin més enllà de l'acte solemne de la restitució al poble de la seva sobirania?

D'altra banda, quina incompatibilitat hi ha entre la formulació del punt 9è de la Junta i la reivindicació programàtica de l'Estatut de 1932 per part de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques i de l'Assemblea de Catalunya? El restabliment de l'Estatut del 32 es fa dintre
(passa a la pàg. 2)

Manifestació el 24-9-1932 per celebrar l'aprovació de l'Estatut

de l'Estat espanyol, com es desprèn de la seva història i també de la seva lletra. Recordem només que al Títol I, referit a les disposicions generals, l'article 1r. diu: "Catalunya es constitueix en regió autònoma, dins de l'Estat espanyol, d'acord amb la Constitució..."

Els comunistes, i amb nosaltres creiem que totes les forces del nostre país amb les quals venim actuant unitàriament des de fa anys, hem entès sempre que el moment de la ruptura democràtica no permetrà encara el ple exercici de l'autodeterminació. Així, tots els textos que hem signat unitàriament parlen de "base de partida" o "com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació".

Més encara, el 7è punt programàtic de la C.C.F.P.C. ve explicant, des del desembre de 1969, al poble de Catalunya, que la ruptura democràtica suposa l'obertura d'un període de transició, sense signe institucional definit, durant el qual s'estableixin les regles fonamentals d'un estat democràtic:

"7. Convocatòria d'unes Corts Constituents elegides per sufragi universal, les quals, dins el marc de les llibertats, drets i garanties esmentats en els apartats anteriors, configuraran per al futur les institucions polítiques de l'Estat espanyol, posant fi al període provisional."

* * *

El punt de la Junta aquí comentat, com a fruit d'un compromís entre les diverses forces convergents a nivell de l'Estat, és necessàriament general, però dintre de la seva generalitat és molt positiu perquè reconeix, d'entrada, les peculiaritats de Catalunya, Euskadi i Galícia, i representa, per als sectors de la dreta espanyola presents a la Junta, una negació de la seva tradicional fòbia centralista contra les nacionalitats perifèriques. No veure aquest vessant positiu incapacita per a treure d'aquest fet tot el profit que se'n pot treure, i no és l'actitud més idònia per a conduir el poble de Catalunya endavant en la "via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació". És una actitud que no valora amb justesa el moment polític en què ens trobem, moment que reclama una gran disposició a passar a l'ofensiva i a deixar de banda tota estretesa que dificulti l'avenç.

L'aparició de la Junta Democràtica d'Espanya significa per als interessos del nostre poble un fet molt positiu, que -això sí- obre nous problemes i ens planteja noves exigències. Prendre la iniciativa per ajudar a consolidar aquest nou nivell unitari és d'importància cabdal per a tots els pobles d'Espanya. Això és el que creu el P.S.U. de Catalunya i això és el que defensarà incansablement, davant dels seus aliats i davant de tot el poble de Catalunya.

S'ha celebrat el II Ple (ampliat) del Comitè Central del PSUC

Entre els dies 30 de juliol i 3 d'agost darrers ha tingut lloc el II Ple (ampliat) del Comitè Central del PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA.

El Ple es va desenvolupar d'acord amb l'Ordre del Dia següent:

1r. Punt

"La situació política i les tasques del PSUC"

Ponent: G. López Raimundo.

2n. Punt

"Alguns problemes d'organització i del treball del PSUC"

a) Proposició d'obrir una campanya de reclutament de nous militants.
Ponent: I. Bruguera.

b) Balanç de la campanya d'ajut a TREBALL i a la propaganda del PSUC i proposta de prorrogar-la fins el 31 de desembre de 1974.
Ponent: J. Comas.

c) Propostes relacionades amb la composició del Comitè Executiu.
Ponent: J. Roman.

En la primera sessió va adreçar una salutació al Ple el Secretari General del P.C. d'Espanya, company Santiago Carrillo, en el curs del qual va informar de la constitució de la Junta Democràtica d'Espanya.

Com a conclusió de la discussió del Primer Punt de l'Ordre del Dia, en la qual hi va haver 41 intervencions, el Ple va aprovar la crida titulada "AL POBLE DE CATALUNYA", apareguda al nº 395 de TREBALL i una resolució en la qual es diu:

"El II Ple (ampliat) del Comitè Central del PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA aprova l'informe del Comitè Executiu, presentat per Gregori López Raimundo, i acorda fer-lo públic i lliurar-lo al Partit per a la seva discussió a les cèl·lules i comitès i per a la seva difusió entre les masses."

En el Segon Punt de l'Ordre del Dia, en el qual hi va haver 25 intervencions, es van adoptar les resolucions següents:

RESOLUCIÓ A:

"El Comitè Central del PSUC decideix obrir una campanya de reclutament de nous militants amb el nom de "PROMOCIÓ LLIBERTAT", orientada a multiplicar per

tres els efectius globals del Partit en el terme d'un any, a multiplicar les formes flexibles i auxiliars d'organització per tal de lligar conscientment al Partit milers de simpatitzants.

"El Comitè Central encarrega al Comitè Executiu el llançament polític de la 'PROMOCIÓ LLIBERTAT'."

RESOLUCIÓ B:

"El Comitè Central del PSUC saluda els resultats obtinguts en la campanya dels TRES MILIONS i els progressos constatats en l'edició, la difusió i la venda de les publicacions del Partit.

"El Comitè Central decideix que la campanya d'ajut a TREBALL i a la premsa i la propaganda del Partit continuï fins el 31 de desembre de 1974. SIS MILIONS DE PESSETES és el nou objectiu que ens proposem assolir en tancar la campanya.

"El Comitè Central considera que la situació política possibilita i reclama que cada organització adopti mesures concretes per tal de doblar, d'aquí a fi d'any, la difusió i la venda de TREBALL i de MUNDO OBRERO.

"El PSUC necessita una vigorosa política de finances que li permeti de fer front degudament a les seves responsabilitats. La designació d'un secretari de Finances a cada comitè local o de sector és una necessitat imperiosa."

RESOLUCIÓ C:

"A proposta del Comitè Executiu, el Comitè Central acorda:

1. Ajornar l'elecció de President del Partit, vacant per la mort del company MOIX.
2. Acceptar la dimissió dels seus càrrecs de membre del Comitè Central i del Comitè Executiu que ha presentat, per motius personals, el company Joan Camí.
3. Elegir membre del Comitè Executiu el company J. Llorenç."

El Comitè Executiu crida les organitzacions i militants del PSUC a prendre les disposicions necessàries per a difondre i aplicar, a les seves respectives zones de treball, els documents i acords del Ple.

Barcelona, 1r. de setembre de 1974.

El Comitè Executiu del PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA.

L'Entitat Municipal Metropolitana

Ni descentralització ni democratització

per F. Seguí

En els darrers mesos hem assistit a una àmplia mobilització popular entorn de la revisió del Pla Comarcal: milers de veïns reunits en assemblees, reforçament de les organitzacions democràtiques de masses existents, creació de noves associacions, incorporació de nous sectors, etc... i per sobre de tot i junt a una àmplia coincidència en les qüestions reivindicatives generals, ha destacat l'amplitud del debat polític portat a les assemblees de veïns i a la premsa i el pronunciament generalitzat sobre la intervingible democratització de l'Administració Local.

D'altra banda, els més amplis sectors socials catalans s'han manifestat sobre la necessitat d'una profunda descentralització; recordem pel que respecta a la burgesia industrial, els "12 punts del Cercle d'Economia" en defensa de l'Àrea Metropolitana, les posicions de la Cambra de Comerç...

Enfront d'aquestes postures i, significativament, després de la visita de l'Arias a Barcelona, el règim i el govern Arias ens donen una demostració palpable de la seva incapacitat per a acceptar qualsevol dels elements que puguin fer endevinar una possible evolució democràtica, en aprovar per Decret-llei del dia 25 d'agost, i a proposta del Ministeri de Governació, la creació de l'"Entitat Municipal Metropolitana".

* * *

Tot i que el Decret és molt recent i que caldrà esperar el seu desenvolupament mitjançant reglaments i disposicions, creiem necessari assenyalar avui algunes de les seves principals característiques.

El CENTRALISME n'és sens dubte l'element més definidor. En efecte: junt a l'Entitat Metropolitana es crea un organisme fonamental -el "Órgano Desconcentrado"- que, presidit pel Governador Civil i compost essencialment per representants dels diferents Ministeris, assumeix tots els poders de decisió que sobre qüestions de planejament urbanístic a la província tenien fins ara el Ministeri de la Vivenda i també la Comissió d'Urbanisme. D'ell dependrà, en última instància, la revisió del Pla Comarcal; a través seu es tindrà un control molt més directe sobre els diferents Ajuntaments...

En definitiva, es respon a les demandes de descentralització amb la creació d'un organisme que, salvant els sempre massa llargs 600 quilòmetres que ens separen de Madrid, asseguri un millor control i pugui evitar "els mals inherents" a qualsevol mínima democratització (com podria ser l'aprovació del Projecte de Llei de Règim Local).

Aquest centralisme queda encara més clar si veiem que l'Estat no contribuirà a la finançació de l'Entitat i que caldrà trobar els diners augmentant els impostos als municipis afectats. Voleu ordenar el vostre creixement i desenvolupar-vos: pagueu-vos-ho!

El Decret representa sens dubte el triomf dels sectors més reaccionaris i especulatius de la burgesia -que amb tanta claredat es varen mostrar respecte a la revisió del Pla Comarcal-, en establir un reduïtíssim àmbit territorial per a l'Entitat Metropolitana, com ja assenyala un recent editorial de "La Vanguardia", i deixar a les mans d'en Samaranch -un dels principals representants d'aquests sectors- l'ordenació de la regió de la província i en particular dels municipis que fins avui integraven l'Àrea Metropolitana. Es en aquests municipis (Sabadell, Terrassa, Martorell, Mataró,...) on es realitzaran els propers anys les grans inversions, els grans beneficis, les grans especulacions. La derrota d'en Masó i dels sectors de la burgesia industrial per ell representats apareix encara amb més claredat si -com

ho fa "Cambio 16"- comparem el Decret aprovat amb el projecte per ell presentat abans de l'estiu.

Assenyalem per fi que la irracionalitat d'aquest Decret comporta el llençar els milions de pessetes que en el darrer decenni s'han invertit en els treballs d'elaboració del Pla de l'Àrea Metropolitana avui desapareguda.

* * *

L'aparició d'aquest decret coincideix amb un fort agreujament de la crisi de l'Administració Local, que es manifesta com un dels esglaons més febles del règim franquista i es ressent molt més àmpliament de la situació política general i de l'auge del moviment popular. La dimissió dels alcaldes de Gavà i del Prat de Llobregat i de regidors de l'Ajuntament de Barcelona, les mostres de corrupció com el cas Espona i el cas de les sitges a Sant Feliu de Guíxols, en són mostres recents.

Es en aquest context que les Corts franquistes han de "discutir" el Projecte de Llei de Règim Local.

El decret-llei del 25 d'agost farà sens dubte que els debats públics entorn de la revisió del Pla Comarcal i de tots els problemes urbans adquireixin una dimensió més directament política, perquè planteja amb més agudesa que abans la qüestió de la democràcia en l'àmbit de l'administració local. Es una conjuntura que caldrà aprofitar. I això vol dir que, al mateix temps que impulsem arreu la lluita contra els augments dels preus i en defensa dels interessos populars, hem de saber buscar els més amplis pronunciaments contra aquest Decret i per la TOTAL DEMOCRATITZACIÓ DE L'ADMINISTRACIÓ LOCAL.

Cal organitzar debats públics i taules rodones a les associacions de veïns i a qualsevol tipus d'entitats. Esdevé urgent articular i concretar l'alternativa democràtica mitjançant l'elaboració de programes d'alternativa local, municipal i comarcal, com ho estan fent les Assemblees Democràtiques de Terrassa i de Mataró.

2 mesos de lluites a VALMELINE

L'acció de més de 400 treballadores va començar el 2 de juliol amb assemblees i aturs parcials perquè l'empresa negava tota satisfacció a les peticions d'un salari de 350 pessetes diàries, 25 dies de vacances i altres reivindicacions. L'empresa sancionà un bon nombre de treballadores i amenaçà amb acomiadar-les totes. La resposta fou unànime: atur total al peu de la màquina els dies 12 i 13. El 14 l'empresa tancà per vacances, però les obreres continuaren fent reunions.

L'1 d'agost continuaren en vaga car l'empresa no accedia ni al diàleg. Els patrons intensificaren les sancions, que han afectat prop de 200 treballadores, la gran majoria d'elles acomiadades, i disposaren el tancament de la fàbrica fins el 7 de setembre. S'ha obert expedients a dos jurats d'empresa.

Els primers dies d'agost les treballadores de VALMELINE, organitzades en grups nombrosos, van anar recorrent les principals empreses de Tarragona i comarca, especialment les de la indústria petroquímica, discutint amb els treballadors, reclamant solidaritat activa i combatent.

També organitzaren diverses concentracions i manifestacions davant de la CNS, del Govern Civil i a la Rambla. Destaquen les celebrades el dia 14 i el dia 23. Aquesta va reunir més de 1.000 persones. Dissabte, 24, una altra magnífica concentració davant de les portes de l'empresa.

Al costat de les treballadores de VALMELINE, centenars de companys de BASF, IQA, ACERBI, TABACALERA, CONSTRUCCIÓN DEL PUERTO i altres empreses, es manifestaren als llocs assenyalats. Un gran entusiasme dominava tots els treballadors, que eren acompanyats per l'aprovació i el suport d'altres centenars de persones que presenciaren les concentracions i les manifestacions.

Un gran esperit de combat i de solidaritat es manifesta en els treballadors de Tarragona que veuen protagonitzar una lluita tan important com la que menen actualment les treballadores de VALMELINE.

Les forces repressives dels "grisos" i de la Brigada Político-social han coaccionat els treballadors i treballadores, amenaçant-los, dificultant les manifestacions i concentracions, retirant un

cert nombre de carnets d'identitat —que després han estat retornats— i apoderant-se d'un nombre de bates roges de treball de les valentes treballadores de VALMELINE.

Aquesta lluita i el ressò que ja té a tota la població tarragonina han començat a preocupar la patronal, car s'estan celebrant reunions de patrons de les diverses empreses amb la direcció de la VALMELINE. Aquests burgesos no volen que l'exemple proletari de les obreres d'aquesta empresa contagiï els "seus" treballadors. Però ja no hi són a temps!

Obrers tarragonins! Ara és l'hora de lluitar tots units per les vostres reivindicacions! Endavant en la lluita solidària a favor de les valentes obreres de la VALMELINE!

ATENCIÓ DICTADURA ! ...

LA CLASSE OBRERA A L'OFENSIVA

Santa Coloma de Gramenet

Vaga a Casadesport

El passat dia 20 les treballadores i treballadors d'aquesta empresa, després de reunir-se en assemblea, van declarar-se en vaga per tal de protestar contra l'acomiadament d'un dels seus companys de treball i, ensem, per exigir un augment de 500 pessetes setmanals, 40 hores de treball a la setmana sense recuperacions i altres reivindicacions.

Els patrons, que han estat obligats a discutir amb una comissió de treballadors, es negaren a donar satisfacció a qualsevol reivindicació i van cridar la policia per tal d'expulsar de l'empresa els obrers i obreres.

Els 500 treballadors i treballadores de la plantilla van donar una resposta contundent: Continuar l'atur, concentrar-se davant la fàbrica i realitzar una nombrosa manifestació fins que van ser dissolts per la policia.

Altres accions

A l'empresa EUROSTIL, també de la confecció, s'ha realitzat una assemblea i un atur parcial, el dia 21 d'agost, en solidaritat amb els obrers de CASADESPORT i en suport de les pròpies reivindicacions. Els treballadors de l'empresa NESPRAT també han realitzat una assemblea i un atur solidari.

Cerdanyola

Vaga de 24 hores a Aiscondel

Els 1.200 treballadors i empleats han realitzat un atur de 24 hores el dia 21 d'agost passat, en protesta contra la mort en accident de treball del seu company Antoni Delicado i contra les pessimes condicions de seguretat en el treball que els patrons imposen als treballadors.

VERS L'ACCIÓ GENERAL CONTRA LA VIDA CARA

L'estiu ha estat una temporada de grans i magnífics combats com els dels treballadors del Baix Llobregat i també d'altres lluites importants en curs com les de les treballadores de la VALMELINE a Tarragona i de CASADESPORT a Santa Coloma de Gramenet. S'ha acabat allò de l'estiu i el període de vacances com una etapa de tranquil·litat per als governants franquistes.

Aquestes lluites són precursoras d'altres grans accions. La combativitat dels treballadors del Baix Llobregat i d'altres llocs de Catalunya són l'exponent clar d'un elevat grau de consciència revolucionària entre la massa obrera, que no tardarà a manifestar-se molt més àmpliament.

Signes prometedors d'aquesta perspectiva són la solidaritat activa dels treballadors de diverses empreses de Tarragona amb la lluita de les obreres de la VALMELINE, els aturs solidaris de les obreres i obrers d'EUROSTIL i NESPRAT en suport dels treballadors i treballadores de CASADESPORT a Santa Coloma.

Molt important i significativa és la incorporació a la lluita de la classe obrera de treballadors d'empreses del sector de la confecció de la indústria tèxtil, que ocupa essencialment dones treballadores i especialment joves de 16 a 25 anys, que es rebel·len contra l'exploitació a què estan sotmeses.

La tendència a la solidaritat activa, a la generalització i coordinació de l'acció obrera, manifestada magníficament al Baix Llobregat, s'està estenent.

Treballar per impulsar i estimular aquesta direcció de l'acció dels treballadors, incidir en cada problema reivindicatiu dels obrers per tal que l'acció prengui aquesta orientació (que només podrà realitzar-se en la mesura que la lluita d'una fàbrica sigui portada a d'altres empreses, en la mesura que la lluita es porti al carrer, com ara mateix fan les obreres de VALMELINE i CASADESPORT), és la gran tasca dels comunistes, dels treballadors d'avantguarda, de les Comissions Obreres i de tot el Moviment Obrer, per tal d'avançar més decididament vers la gran acció general contra l'escandalós increment del cost de la vida.

Crisi al ram de la llana

Els treballadors de la llana es troben en una situació inquietant. A les empreses de filatura han desaparegut des de fa un mes les hores extres i han disminuït o desaparegut les primes. En conjunt: una reducció d'un 40% en els salaris normals dels treballadors.

Les empreses, atenallades per la crisi, demanen, a més a més, una reducció a 3 dies de treball setmanal i un pla de reestructuració que representaria la desaparició imminent de molts llocs de treball.

Segons l'opinió d'alguns treballadors del Vallès, els propis empresaris -sobretot els grans- són els primers responsables de l'estat crític de les indústries. Ara reclamen una moratòria fiscal, més crèdits i ajut a l'exportació; reclamen que s'apliqui el Pla de Reestructuració del ram. Però ells han passat uns quants anys de vaques grasses durant els quals han recollit beneficis substancials, sense haver invertit els diners necessaris en la renovació de la maquinària. Han preferit orientar-se cap a inver-

sions més rendables de manera immediata, com immobiliàries i urbanitzacions. Quan, ara fa 5 anys, es va parlar del Pla de Reestructuració del ram, els empresaris s'hi van oposar perquè la seva aplicació suposaria més inversions de capital.

I ara, com de costum, es vol passar la factura a la classe obrera. Els treballadors recorden molt bé que el Pla de Reestructuració de la Indústria Cotonera va representar llençar 12.000 treballadors al carrer.

Davant de la crisi els obrers comencen a moure's en defensa del lloc de treball. Reclamen: creació de nous llocs de treball, formació professional efectiva de cara a la reconversió en el treball, assegurança d'atur al 100%.

La defensa del lloc de treball apareix com una necessitat per al conjunt de la classe obrera. Recordem que les amenaces no pesen sols sobre el ram de la llana, sinó també sobre la construcció.

ENSENYAMENT

MÉS CAR

L'Ordenança Laboral de l'Ensenyament Privat està a punt de ser aprovada. El diari ARRIBA anuncia que s'espera un augment autoritzat del 14%, de les quotes escolars, que gravitarà dramàticament sobre les butxaques ja exhaustes dels milions de treballadors i altres ciutadans que no troben lloc per als seus fills a l'escola de l'estat.

Quant a les subvencions, sembla que oscil·laran entorn de les 325.000 ptes. per unitat didàctica, la qual cosa representa un augment del 35'4% respecte al curs anterior. Els professors del sector privat -entre els quals figura el personal docent més mal pagat del país- poden preparar-se a reivindicar uns augmentos de sou proporcionats. I en conjunt es plantejarà novament la imperiosa necessitat d'expandir el sector estatal per tal d'acollir els milers de nens no escolaritzats, millorar la qualitat de l'ensenyament i les condicions de vida del professorat en general.

SETEMBRE: MOLTS MILERS DE FIRMES PER L'AMNISTIA

El Secretariat de Justícia i Pau de l'Arxidiòcesi de Barcelona ha pres la decisió de prolongar la campanya de recollida de firmes per l'Amnistia fins als primers dies d'octubre. Per tant cal fer un renovat esforç aquest mes de setembre per recollir nous milers de firmes. CAP ORGANITZACIÓ DEL PSUC, CAP MILITANT, CAP SIMPATITZANT DEL NOSTRE PARTIT, NO HA DE QUEDAR AL MARGE D'AQUESTA TASCA PRIMORDIAL.

En la situació política que estem vivint, en el procés en marxa del canvi polític de la dictadura a la democràcia, la CAMPANYA PER L'AMNISTIA cobra una extraordinària importància, una més gran significació, i fa més possible que mai la consecució d'un objectiu tan transcendental.

Recollim milers, desenes de milers de signatures entre els companys de treball, entre els veïns, parents i amics; anem de porta en porta demanant la firma per l'Amnistia a la gent que no coneixem; multipliquem-nos en aquesta tasca que ha d'omplir aquest mes de setembre com un clam multitudinari.

Les Memòries del company Neruda

per N. Pla

"Confieso que he vivido" (1), de Pablo Neruda, ha estat el llibre en castellà més venut el Dia del Llibre a Catalunya. Són congeudes les peripècies de la seva publicació i encara no està ben clar si la censura ho ha deixat passar tot. Això no obstant, amb el que ha quedat tenim motius per a saludar la seva aparició i recomanar-lo a tots els comunistes i altres revolucionaris catalans:

No ens aturem a recordar les circumstàncies que precipitaren la mort del Premi Nobel, membre del Partit germà de Xile. En altres pàgines i en tot moment, impulsem la nostra solidaritat envers els revolucionaris i demòcrates amenaçats pel feixisme de Pinochet.

"Confieso que he vivido" suggereix unes conclusions a nivell de militant i d'això volem parlar aquí i ara.

1. Pablo Neruda ha demostrat que es pot assumir el compromís polític amb el proletariat organitzat sense sacrificar-se com a creador, fals dilema que es plantegen alguns intel·lectuals a casa nostra, inclusivament avui. La llibertat de creació al nivell més agosat l'assolí Pablo Neruda en assumir plenament el seu paper d'home del seu temps, de l'època de les revolucions socialistes. Així resolgué la contradicció que altres artistes no han sabut o no han volgut resoldre, en perjudici de l'art i de la revolució.

2. Pablo Neruda demostra que un comunista no és un sant, un ésser químicament pur, sinó part d'una societat tarda; però demostra, igualment, que la lluita organitzada militant preval contra les tares, els enlluernaments i les corrupcions del capitalisme i eleva la condició de l'home.

3. Pablo Neruda ha demostrat que Partit Comunista, creació artística, lli-

bertat de crítica, personalitat i dignitat són perfectament compatibles, a condició de comprendre el que és essencial: el paper històric del proletariat i la necessitat de la seva organització.

4. Pablo Neruda ha demostrat que rectificar actituds polítiques no vol dir renegar; que superar els errors del període stalinista no exigeix desertar del Partit Comunista, sino afermar-se i no fugir. Fugir és la facilitat i, a la llarga, la capitulació davant del capitalisme.

Tot això i molt més ens demostra Pablo Neruda a les seves "Memòries", amb una prosa d'una bellesa, exuberància i precisió a l'alçada dels seus millors poemes. Per exemple:

"Encontré a mi partido, el partido comunista de Chile, un grupo grande de gente sencilla, que habían dejado muy lejos la vanidad personal, el caudillismo, los intereses materiales, Me sentí feliz de conocer gente honrada que luchaba por la honradez común, es decir, por la justicia.

"Nunca he tenido dificultades con mi partido, que con su modestia ha logrado extraordinarias victorias para el pueblo de Chile, mi pueblo. ¿Qué más puedo pedir?" (pàg.437).

I quan Pablo Neruda contesta els qui l'han cregut un "exégeta líric de Stalin", escriu:

"La íntima tragedia para nosotros los comunistas fue darnos cuenta de que, en diversos aspectos del problema Stalin, el enemigo tenía razón. A esta revolución que sacudió el alma, subsiguió un doloroso estado de conciencia. Algunos se sintieron engañados; aceptaron violentamente la razón del enemigo; se pasaron a sus filas. Otros pensaron que los espantosos hechos, revelados implacablemente en el XX Congreso, servían para demostrar la entereza de un partido comunista que sobrevivía demostrando al mundo la verdad histórica y aceptando su propia responsabilidad.

"Si bien es cierto que esa responsabilidad nos alcanzaba a todos, el hecho de denunciar aquellos crímenes nos devolvía a la autocrítica y al análisis -elementos esenciales de nuestra doctrina- y nos daba las armas para impedir que cosas tan horribles pudieran repetirse." (pàgs. 435-6).

(1) PABLO NERUDA, Confieso que he vivido. Memorias.- Editorial Seix Barral, Barcelona. "Biblioteca Breve". Es ven al preu de 330 pessetes.

S'ha constituït la Taula Democràtica de l'Alt Empordà

Per mitjà d'un document que porta data d'agost, la Taula Democràtica de l'Alt Empordà fa conèixer la seva constitució d'acord amb els quatre punts de l'Assemblea de Catalunya: Amnistia, llibertats democràtiques, restabliment provisional de l'Estatut del 1932 i coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

La constitució de la Taula Democràtica de l'Alt Empordà és un pas més en el camí assenyalat per la X reunió de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, com també ho va ser una recent reunió de l'Assemblea Democràtica de les Terres de Lleida. El camí de la descentralització per tal d'estendre i arrelar la unitat democràtica per tot Catalunya a base d'organismes unitaris comarcals i locals que donin una arrel viva, una arrel popular, a l'Assemblea i als seus objectius.

Saludem i celebrem la creació de la Taula Democràtica de l'Alt Empordà. I creiem que estimularà la creació de noves entitats d'unitat democràtica a d'altres llocs: un treball essencial en el qual tots hem d'esforçar-nos.

EXÈRCIT? POLICIA?

Les dependències de l'exèrcit donen aixopluc a unitats de la policia. Segons un recent full del Comitè de Barcelona del P.S.U.C., "a Barcelona una bandera mòbil de la Policia Armada té la seu a la caserna d'Intendència. A Lleida els guàrdies civils són concentrats en dependències de l'exèrcit de terra".

Un signe més, i ben clar, de la pretensió permanent del franquisme de fer de l'exèrcit una força de policia interior al servei d'un ordre polític injust, corrupte i repressiu.

A aquesta pretensió cal oposar-hi una negativa rotunda. "El futur depèn -diu el Comitè de Barcelona- de l'acció de tots, inclosos els nostres soldats, els nostres joves oficials a les seves juntes, a les seves reunions, en la seva acció. Els aires de llibertat penetren a tot arreu. Per assolir-ho cal incorporar a l'acció els nostres homes d'armes."

Hi ha futur per a la pagesia?

"Nova Lleida", l'òrgan del comitè de Lleida del nostre Partit, ha publicat el mes de juliol el seu nº 15 com a extraor- dinari dedicat als greus problemes de l'agricultura lleidatana. És un text molt valuós, elaborat amb detall, que conté un extens informe sobre les tres produccions bàsiques del camp de les comarques lleidatanes: els cereals, la fruita i l'oli.

La part més dramàtica de l'informe en l'apartat dels cereals és l'anàlisi detallada i rigorosa dels resultats econòmics per hectàrea. Fixeu-vos-hi: El resultat en el conreu del blat de secà és una pèrdua per hectàrea de 3.000 pessetes i per un semblant en el conreu de l'ordi, la civada i el sègol. El blat de moro de regadiu dona una pèrdua de 8.000 pessetes per hectàrea.

La comercialització i la industrialització de la fruita són en mans de trusts monopolistes. L'informe diu:

"La creació de xarxes de fred i la comercialització a través de les pròpies Cooperatives, per mitjà d'una federació, permetria a l'agricultor participar d'una manera activa i directa en aquesta fa- se i organitzar uns instruments de defen- sa davant de comerciants i monopolistes, alhora que beneficiaria el consumidor que veuria així abaixar-se el preu que ha de pagar ara per la fruita. Per tant, augmentaria el consum."

Qui s'emporta el benefici de l'exportació de l'oli? "Nova Lleida" ens explica que exportadors no pagesos havien anat comprant 6.500.000 de quilos d'oli

a un preu una mica per damunt de l'oficial -per tant, fora de la llei- i després el van exportar amb un benefici de 28 pessetes per quilo. A més a més van obtenir una desgravació fiscal de l'ordre del 6'50 per cent. Una altra operació feta per un grup de sis o set exportadors monopolistes és la venda a Llíbia de 6.000.000 de quilos amb un benefici net de 32'70 pessetes per quilo.

"Nova Lleida" es tanca amb un editorial del qual volem transcriure alguns trossos:

"L'anàlisi dels conceptes que hem exposat posa en evidència que la situació del camp no és fruit de cap fatalitat, de cap calamitat. És la conseqüència inevitable de la política agrària del règim franquista.

"El camp de Catalunya està en una si-

tuació particularment greu. Gosaríem dir que ens dirigim de pressa cap a un encreuament en el qual els problemes nombrosos i complexos, que estan en un període de maduració, hauran d'irrompre ben aviat en el context polític de manera aguda, perquè la política agrària del règim entra en contradicció cada dia més acusada amb les necessitats objectives del desenvolupament del camp i de les explotacions familiars, petites i mitjanes, que constitueixen la majoria aclaparadora de les empreses agràries de Catalunya.

"Nosaltres partim del principi que sense un canvi de règim no és possible resoldre els greus problemes de la nostra agricultura."

I l'editorial de "Nova Lleida" acaba assenyalant la necessitat de la lluita per les llibertats democràtiques.

L'exemple de la República Popular Hongaresa

Com combatre la inflació

El govern franquista pretén justificar les alces desmesurades de preus de què som víctimes els habitants d'aquest país dient: "es un fenomen mundial del qual no som responsables i del qual no ens podem salvar".

L'exemple de les economies socialistes mostra que això és fals. Agafem el cas d'Hongria, país de desenvolupament industrial similar a l'espanyol (l'agricultura hi ocupa el 25% de la població activa) i amb un grau elevat d'intercanvis amb l'estranger. Al 40% de la renda nacional puja el valor d'aquests intercanvis, un terç dels quals són amb països no socialistes. Per tant, els efectes de la inflació capitalista mundial afecten de manera important l'economia del país.

Doncs bé, malgrat això, el nivell de preus al consum no ha augmentat, en el curs dels darrers 6 anys, més enllà d'un 2% anual.

Com és aconseguit un tal resultat?

L'efecte inflacionista de les matèries primeres i de les matèries de base importades del mercat capitalista mundial és disminuït per diversos mecanismes financers, entre els quals figura el fons de compensació. Mentre les cotitzacions en el mercat mundial són baixes, les empreses importadores de matèries de base es veuen obligades a pagar una quantitat a aquest fons, que serveix per compensar l'alça de les importacions quan

les cotitzacions mundials pugen, per tal que els preus al consum no pugin.

Quan el fons de compensació no és suficient per frenar l'alça de preus (com ha passat darrerament degut a l'alça interrompuda de les cotitzacions mundials), actua en el mateix sentit el prestatge estatal. El pressupost, al seu torn, és alimentat pels excedents de les empreses exportadores quan els preus internacionals pugen. (Per exemple, Hongria és productor i exportador d'alumini. Les alces en el curs mundial de l'alumini produeixen a les empreses exportadores d'alumini uns ingressos suplementaris que l'Estat absorbeix en forma d'impostos.)

D'altra banda, l'Estat fixa de manera rigorosa els preus dels productes alimentaris bàsics, que no han variat en els darrers 10 o 15 anys (excepte la llet en 1973).

Aquests són, esquemàticament, alguns dels mecanismes que expliquen l'estabilitat dels preus interiors per al consumidor. El tema mereixeria desenvolupaments molt més llargs. Però aquestes simples dades són suficients per demostrar que la inflació no és una fatalitat inevitable.

Naturalment, a Hongria no hi ha capitalisme monopolista, sinó un estat al servei dels treballadors que administra planificadament els principals recursos del país...

Nova Lleida

òrgan del comitè de Lleida del PSUC
juliol de 1974 nº 15

la terra, mitjà de vida ruïnós

**HI HA
FUTUR
PER LA
PAGESIA?**

EXTRA

«Màteria reservada»

Què passa al Sàhara?

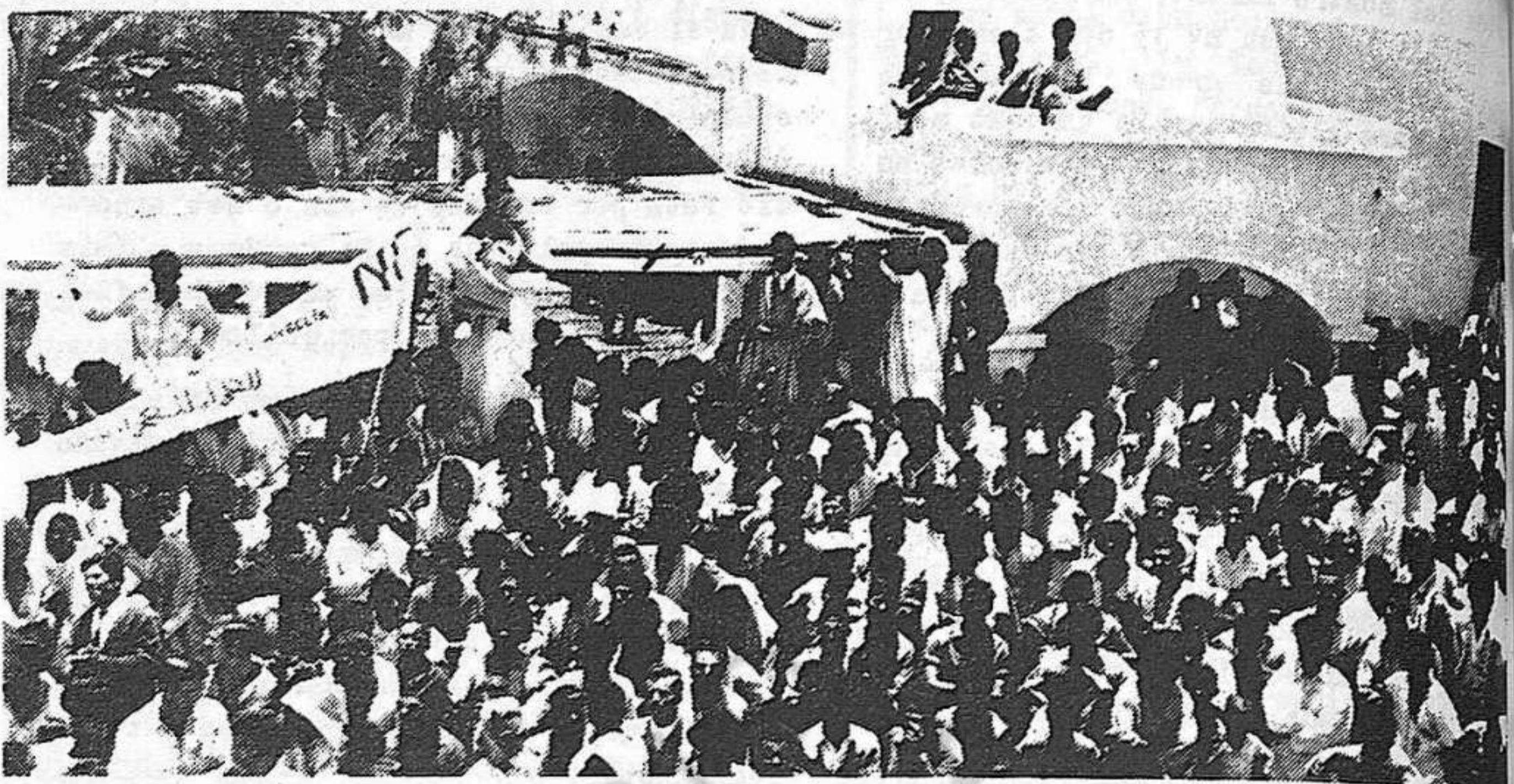
"Cambio 16" protestava, al seu editorial del darrer número d'agost, pel manteniment de la classificació de "matèria reservada" per als greus problemes del Sàhara. Es comprèn, però, que el govern Arias i "el cap de l'Estat en funcions" s'hagin estimat més donar la impressió que "tot va bé" i anunciar a so de bombo i platerets que el govern espanyol té la intenció d'organitzar, durant el primer semestre de 1.975, un referèndum sobre l'autodeterminació al territori del "Sàhara espanyol".

Quina és la veritat dels fets?

La veritat és que les converses que hi ha hagut a Madrid entre la delegació marroquina presidida per Ahmed Osman, primer ministre, i el govern espanyol, han estat un fracàs complet. La idea d'un "estat titella" al "Sàhara espanyol" no pot satisfer ni els saharains ni cap govern africà. El rei Hassan II ha afirmat que el principi d'autodeterminació del poble del Sàhara només es pot acceptar a condició que la consulta es faci en un clima serè, sota el control de les Nacions Unides, i si prèviament les forces militars espanyoles han deixat el territori i hi han retornat els saharains que han fugit de les persecucions franquistes i que els moviments d'alliberament calculen en 300.000. (La població que actualment resideix al territori és d'uns 60.000 habitants. L'elevada quantitat dels que han fugit és deguda al caràcter nòmada de la població). El moviment independentista MOREHOB ha refusat també el referèndum proposat per les autoritats espanyoles.

Hassan II ha dit: "El Marroc s'ha estimat més sempre la via diplomàtica, política, pacífica. Però si es posa en relleu que aquesta via es ineficaç per a recuperar aquests territoris, no vacil·larem a recórrer a d'altres mètodes, tot i que no ho desitgem." Mauritània reclama també drets sobre aquests territoris els quals designa amb l'expressió "Sàhara maurità sota dominació espanyola".

Informacions procedents dels soldats espanyols en aquella zona assenyalen que regna una gran inquietud entre els militars i la població espanyola davant de la possibilitat d'accions de guerra. El coronel Ahmed Dlimi, principal ajudant

de camp d'Hassan II ha estat nomenat cap de la III regió militar marroquina, la qual comprèn les províncies marroquines limítrofs amb el "Sàhara espanyol". Els soldats i els oficials del nostre exèrcit no senten cap desig de combatre per una causa que no és la seva i culpen, justament, el govern espanyol per la greu situació en què es troben.

Efectivament, la culpa correspon a la política colonialista del franquisme que, 18 anys després de la independència del Marroc, continua ocupant Ceuta, Melilla i les illes Xafarines. El recent descobriment dels immensos jaciments de fosfats de Bukraa i de les mines de ferro, també riquíssimes, a Río de Oro, fan d'aquests territoris una fruita cobejable pels grans capitalistes espanyols lligats al franquisme (força magnats del règim hi tenen negocis florents) i pels seus associats de l'Alemanya Federal (Krupp) i dels Estats Units. Sobretot després que Togo, el Marroc i el Senegal, principals productors de fosfats, decidissin a primeries de 1973 triplicar el preu d'aquests.

Però, a més a més, aquesta situació es produeix quan s'agreuja la crisi política en què es debat la dictadura agonitzant, la qual cosa priva totalment l'Estat espanyol d'autoritat, de capacitat de negociació. El buit de poder que existeix avui a Espanya fa difícil qualsevol negociació seriosa amb la població del Sàhara, amb el Marroc, amb Maurità-

nia i els països africans interessats, alhora que afavoreix els xocs armats. La dictadura franquista i el continuisme de Juan Carlos s'alcen com una barrera insalvable davant de la necessària solució negociada dels aspectes problemàtics de la qüestió del Sàhara. També aquí, la pervivència de la dictadura esdevé nefasta. Els comunistes ens pronunciem pel ple reconeixement dels drets del poble del Sàhara, per la justa solució negociada d'aquest problema, dins del respecte a la independència i la sobirania dels pobles africans.

Algunes dades sobre el Sàhara

- El juny de 1970 es produeixen aldarulls a Al-Aiun provocats per elements nacionalistes. Les tropes espanyoles desapareixen i fan alguns morts.
- El 8 de març de 1972 és declarat l'estat d'urgència a causa de l'agitació nacionalista.
- Atac a l'ambaixada espanyola de Nouakchott (Mauritània) en 1.973.
- Existeix un moviment independentista, el MOREHOB (Moviment Revolucionari dels Homes Blaus), dirigit per Eduard Moha, que reivindica les accions anteriors. El seu objectiu: alliberar el país per la lluita armada. Denuncia les ambicions anexionistes del Marroc sobre el territori. Compta amb el suport d'Algèria i té contactes amb membres de l'OUA. Alguns sectors saharains tenen bones relacions amb el règim de Marroc.
- Els Estats Units, en virtut de les clàusules de l'acord del 6-8-70 sobre la renovació de les seves bases militars, han lliurat al règim franquista material antiguerrilla adaptat al desert africà.

Darreres informacions: xocs armats

Segons Ràdio Espanya Independent (28-8-74), notícies procedents dels guerrillers saharains indiquen que els últims dies les tropes guerrilleres d'alliberament han llençat dos atacs contra les tropes espanyoles. Aquestes, com a rèplica, han bombardejat algunes zones on suposaven la presència de guerrillers.